

ע"פ 51720-06-24 - אמג'ד אבו קנדיל נ' מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 51720-06-24

10 פברואר 2025

המערער

אמג'ד אבו קנדיל

המשיבה

מדינת ישראל

בפני סגן הנשיאה אילן איטח, השופטת חני אופק גנדלר, השופט אילן סופר

ב"כ המערער עו"ד מוטי לוי

ב"כ המשיבה עו"ד אור רבי, עו"ד גלי לוי

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי נוף הגליל-נצרת (השופטת רויטל טרנר; ת"פ 72239-01-20) במסגרתו הורשע המערער בהתאם להודאתו, כנושא משרה, בעבירות לפי לסעיפים 2(א), 20(א), 21 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, תשנ"ו-1996 (להלן - **החוק**). על המערער הושת קנס בסך 8,760 ש"ח וכן התחייבות "בגובה הקנס המירבי" להמנע מביצוע עבירה במשך 3 שנים (להלן - **ההתחייבות**).

2. הערעור שלפנינו סב על תוכנה של ההתחייבות. בפתח הדברים, טרם שנפנה לטענות המערער גופן. נציין כי בפתח הדיון הסכימו הצדדים כי העבירה הרלוונטית היא העבירה בסעיף 20(ב) לחוק וכי הקנס המירבי בגינה הוא 29,200 ש"ח.

3. בפי המערער שתי טענות עליהן עמד במסגרת הטיעון לפנינו. הראשונה, נוגעת למישור הסמכות. לפי טענה זו בית הדין האזורי לא היה מוסמך לקבוע סכום התחייבות שביחד עם הקנס שהושת על המערער עולה על הקנס המירבי לאותה עבירה. בטענה זו נסמך המערער על הנאמר בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ** (2.4.15) (להלן - **דנ"פ נמלי ישראל**), לפיו ההתחייבות היא בגדר קנס על תנאי. אין בידינו לקבל טענה זו.

ראשית, כל שנאמר בדנ"פ **נמלי ישראל** הוא כי "**התחייבות להימנע מעבירה לפי סעיף 72 לחוק העונשין משמעה שמי שעבר על החוק מתחייב לשלם סכום כסף, אם יבצע בעתיד עבירות פליליות מסוג מסוים או בכלל בגדר תקופת ההתחייבות. במילים אחרות, מדובר בעונש מותנה, שעשוי לא להתממש כלל אם יעמוד העובר על החוק בתנאי ההתחייבות. במובן זה, התחייבות היא למעשה קנס על תנאי".** לא נפסק שם את שב"כ המערער טוען לו.

שנית, בעניין **טיב טעם** (ע"פ (ארצי) 52001-05-14 **טיב טעם רשתות בע"מ נ' מדינת ישראל** (1.8.16)) קבענו כי "**ההתחייבות אינה 'קנס על תנאי', במובן של היחס בין מאסר ובין מאסר על תנאי. סכום ההתחייבות, שלא כמו תקופת מאסר מותנה, אינו מובא בחשבון במסגרת הטלת הקנס העיקרי".** בין יתר הנימוקים ב**טיב טעם** צוין כי על פי סעיף 72 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**), ההתחייבות היא "**נוסף על העונש**" שהוטל. משמע, התחייבות להימנע מביצוע עבירה (והקנס שבצדה אם תופר) מצטרפת לעונש האחר שהוטל, ולא מהווה חלק מאותו העונש, ואילו לעניין מאסר על תנאי נקבע בסעיף 52 לחוק העונשין כי הוא מהווה חלק מעונש המאסר שהוטל.

4. טענתו השנייה של המערער היתה טענה במישור שיקול הדעת. לטענתו, בית הדין האזורי לא שקל את כלל השיקולים הרלוונטיים בקביעת סכום ההתחייבות. אין בידינו לקבל טענה זו.

ראשית יאמר כי מקובלת הטענה העקרונית כי בעת קביעת סכום ההתחייבות, על בית הדין להפעיל שיקול דעת ובין היתר להתאים את גובה ההתחייבות ליכולתו של הנאשם (רע"פ 8182/18 מושיא נ' מדינת ישראל (18.2.2020)).

לגופו של עניין, טענות המערער בעניין זה היו עמומות והוא לא הצביע על נתון שמכוחו ניתן להגיע למסקנה כי סכום ההתחייבות שנקבע על ידי בית הדין האזורי אינו מידתי.

5. בשולי הדברים נעיר שתי הערות. הראשונה, כאשר מוגש לבית הדין הסדר טיעון, ההסדר צריך להיות מועלה על הכתב ולו על גבי הפרוטוקול באופן שפרטיו ברורים ועל בית הדין לוודא, בין היתר, כי הנאשם מבין את כלל פרטי ההסדר ומסכים להם. השניה, בעת קביעת התחייבות על בית הדין לנקוב בעבירות שהפרתן תצדיק את תשלום ההתחייבות וכן לנקוב בסכום ההתחייבות ולא על דרך ההפנייה.

7. סוף דבר - הערעור נדחה.

בקשת רשות ערעור ניתן להגיש לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ב שבט
תשפ"ה (10 פברואר
2025), בהעדר
הצדדים ועל פי
הסכמתם ישלח
אליהם.

אילן סופר,
שופט

חני אופק גנדלר,
שופטת

אילן איטח,
סגן נשיאה, אב"ד